

Další hlas odpověděl – tento hlas byl ale mladší a trochu přeskakoval. Možná nový rekrut, ještě neopotrebovaný touto nekonečnou krvavou válečnou hrou, kterou smrtelníci podle všeho chtějí hrát. „Ona je tak – je tak mladá.“

„Nedovol, aby tě tvé oči oklamaly, chlapče. Jsou to jen vílí triky. Svou pravou povahu maskují hezkými tvářičkami a sladkými úsměvy, stejně jako jedovaté květiny. Za starých časů se říkalo, že některé z nich vládly takovým kouzlem, že tě mohly přimět vidět, co chtěly. Dovedly tě až na okraj útesu a ty jsi v domnění, že budeš kráčet dál po poli sedmikrásek, udělal krok vpřed.“

Mladý voják nahlas zalupal po dechu. Jeho hrůza byla hmatatelná, cítila jsem ji, i když jsem měla zavázané oči.

„Neboj se, synku. Takovou magii v těchto končinách neviděl nikdo téměř dvě století.“ Hrubý hlas se zasmál. „Ty, které lovíme, jako třeba tenhle zakrslík tady, jsou většinou půlčlci. Pozůstatky z doby před Honem, kdy míchání krevních linií nebylo postaveno mimo zákon. Nejsou o nic víc kouzelnice než ty nebo já.“

Nastala významná pauza. Mezi oběma muži se doširoka rozevírala jeskyně ticha.

„Samozřejmě, že nejsou úplně bezmocné,“ přisadil si starší voják. „Kdyby měla sebemenší příležitost, vykuchala by nás ve spánku. O tom vůbec nepochybuj.“

„Jak jsi ji nakonec chytil?“

„Uštvál jsem ji až u Rudé rokle. Říká se, že ruda v těch horninách je dost silná na to, aby je ošálila. Zatemňuje jejich smysl pro orientaci, kalí myšlenky.“ Nastala krátká pauza. „Žádný nepřítel není neporazitelný – nikdy.“

Cítila jsem napětí, ale snažila jsem se zůstat v klidu, i přesto se mi provazy zařezávaly do hrudi. *Špička ucha*. Vojáci, kteří mě drželi jako svého zajatce, mě často uráželi, sykli nějakou podobnou urážku pod vousy, když se střídali na stráži nebo jen tak během řeči u ohně. Jako kdyby zredukovali celou naši rasu na tu nejviditelnější fyzickou vlastnost – špičatý vršek ucha – což je pro jejich barbarství stravitelnější. Pokaždé, když jsem to uslyšela, něco ve mně zabublalo tichým vztekem. Zlomené zvíře toužící po odplatě, na kterou nikdy nedosáhne.

Bohové nahoře, dovolte mi pomstít se alespoň v mém příštím životě.

„Vlastně, není to tak těžké je zabít. Jde jen o to, najít tu správnou zbraň,“ chlubil se starší voják a překypoval moudrostí. „Nejlepší je samozřejmě železo. A také, podle toho, co jsem slyšel, nemají moc rádi ani sůl nebo některé bylinky.“

I se zavázanýma očima jsem si dokázala představit tu scénu. Tábořiště vojáků ošlehaných větrem po týdně na cestě. Praskající oheň, který zaháněl chlad – a vlky. Jednoduchá večeře uvařená nad ohněm. Ve větru se ke mně nesla vůně masa a můj prázdný žaludek vydával hlasité kručení jako pohrdavou odpověď. Byl to s největší pravděpodobností zajíc anebo vůl. Možná divočák, kdyby to alespoň jeden z nich uměl dost dobře s lukem. Při takovém počtu vojáků tam jistě byli i zkušení lovci. Muži schopní vystopovat i nějakou jinou kořist, než jsem já a můj druh. I když, kdybychom byli požitavelní, snědli by i nás.

Byla ukrutná zima.

Premýšlela jsem, z kterého království pocházejí – kterému z králů slíbili svou věrnost. Možná právě tomu králi, jenž poslal svou armádu do Porta a zapálil